

[Henry Christensen.]

Kjærboels interesser ved den fremgangsmåde, man har valgt.

Ninn-Hansen: Efter at regeringspartierne har fremsat deres dagsordensforslag, foreligger der to modstående standpunkter til afgørelse i denne sag. Oppositionen mener fortsat, at den eneste forsvarlige løsning vil være en videre undersøgelse og fastslåen af ansvaret ved rigsretten, medens regeringspartierne afviser rigsretsbehandlingen. Selv om det under første behandling af vort forslag blev meddelt, at regeringen tog rigsadvokatens erklæring i sagen til efterretning og ikke ønskede at tage stilling til rigsretssagen, må jeg dog nu gå ud fra, at den af det ærede medlem fru Edel Saunte foreslåede afvisning af oppositionens forslag får tilslutning fra regeringen.

Det er nok folketinget, der skal afgøre, om en rigsretssag skal rejses eller ej, men derfor har det alligevel interesse at få at vide, hvorledes regeringen ser på handlinger af den art, der er beskrevet i venstres og det konservative folkepartis forslag til beslutning, og regeringen bærer jo sin store del af ansvaret for den hidtidige behandling af sagen. Det var regeringen, som tog initiativet til de undersøgelser, der blev foretaget af dommerudvalget. Denne fremgangsmåde har aldrig været forelagt folketinget, hverken til orientering eller til godkendelse. Det var også regeringen, der, da venstre og det konservative folkeparti havde fremsat et forslag til folketingsbeslutning om rigsretstiltale, på ny anmodede dommerudvalget om at træde i funktion. Det var endvidere regeringen, der valgte at forelægge spørgsmålet om tiltale for statsadvokaten og rigsadvokaten. Folketinget har aldrig anmodet herom. Disse regeringsinitiativer er ikke blevet efterfulgt af noget forsøg fra regeringens side på at opnå en acceptabel afslutning på undersøgelserne.

Det er næsten et halvt år siden, dommerudvalget afgav sin første beretning, og først nu får vi en tilkendegivelse af regeringens standpunkt. Når man tænker på den meget udbredte offentlige omtale, der har været af sagen, og de mange efterlysninger af en løsning, der har været fremsat,

må enhver da vist indrømme, at det ville have været langt bedre, hvis regeringen straks i august måned havde fundet frem til et standpunkt i stedet for at forholde sig passiv og endda i visse situationer synes at være interesseret i at modvirke fremme af afgørelsen.

Den vildledning af folketinget, der fandt sted den 13. marts 1957, var en handling af en sådan art, at en indgående undersøgelse var nødvendig. Det fremgik også af regeringens beslutning om at nedsætte et undersøgelsesudvalg. Jeg ved ikke og har aldrig af regeringen fået at vide, hvilke tanker den havde gjort sig om, hvad der skulle ske, når undersøgelsen var tilendebragt; men jeg er klar over, hvad der skete. Da undersøgelsesudvalgets resultat forelå, foretog regeringen sig intet som helst andet end at forelægge beretningen for statsadvokaten og rigsadvokaten og derefter tage disses erklæringer til efterretning.

Vi spurgte i et møde i Grønlandsudvalget den 27. august f. å., om regeringen havde planer om at søge ansvaret for de foregåede handlinger fastlagt eller man ville foranstalte videregående undersøgelser, men regeringen havde overhovedet ingen planer herom. Jeg ved ikke, om nogen vil påstå, at denne meget passive holdning kunne betragtes som en forsvarlig afslutning. Jeg kan da i hvert fald ikke tænke mig, at de medlemmer, som nu foreslår en dagsorden med en misbilligelse af daværende minister Kjærboels handlinger, kan acceptere regeringens holdning i august måned som den rigtige afslutning.

I tiden efter mødet i Grønlandsudvalget og til dette folketingsårs første mødedag den 6. oktober foretog regeringen sig heller intet, selv om direktør Christiansen i mellemtiden var kommet tilbage og havde givet visse oplysninger, der senere viste sig at være af interesse. I regeringens åbningstale blev det meddelt, at regeringen var enig i, at der skulle være en debat om spørgsmålet, men der blev stadig væk ikke givet nogen meddelelse om, hvilken løsning man ville foreslå. Ved møder den 6. og 7. oktober i Grønlandsudvalget forsøgte oppositionen at få gennemført en forespørgselsdebat, der kunne bringe afklaring om, hvad der skulle ske. Det lykkedes ikke at få en tilkendegivelse af regeringens stand-